

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

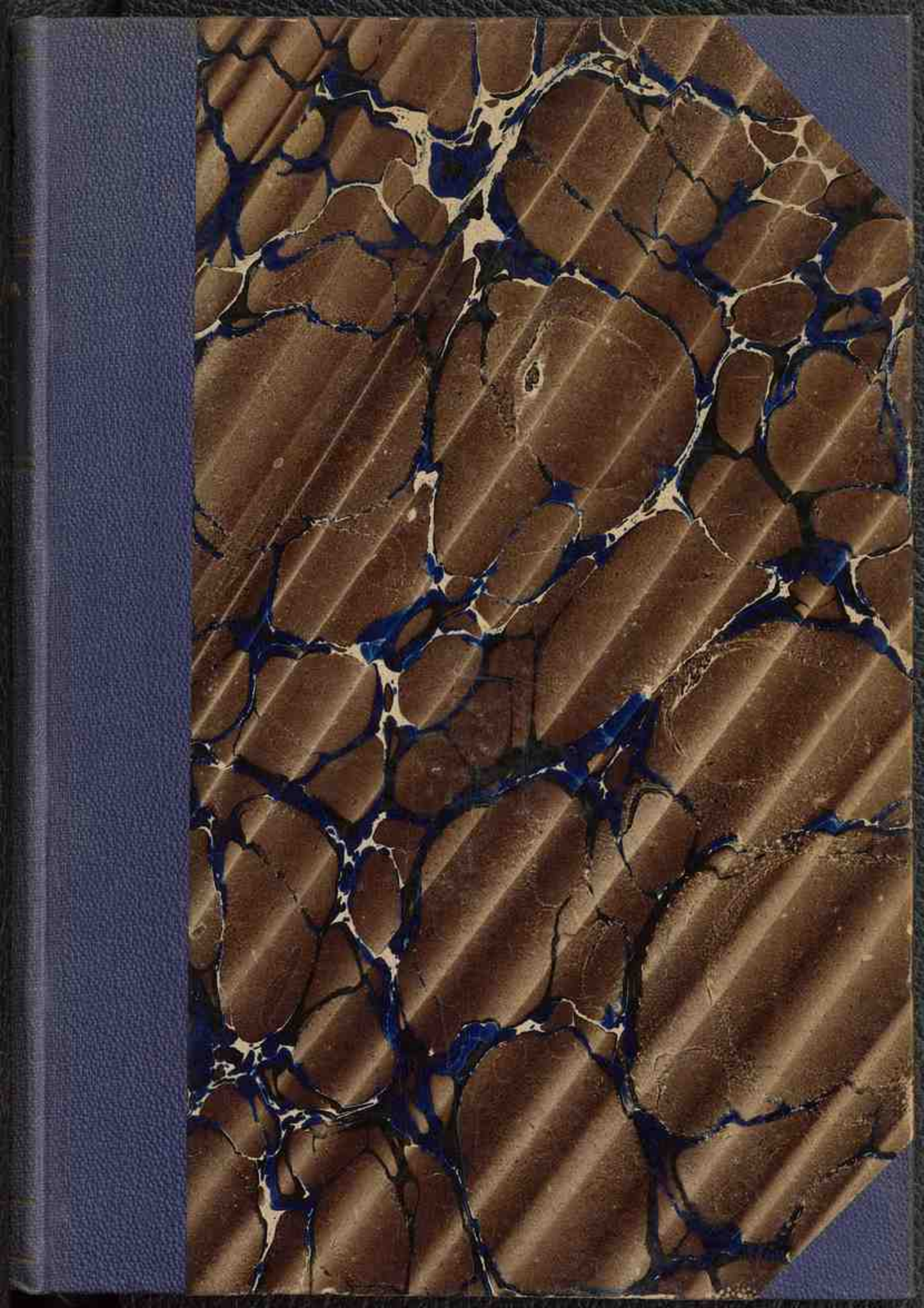
Forfatter(e) Author(s):	Hoffmann, Kai.
Titel Title:	<u>Den store Vaar : Digte.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : V. Pio, 1918
Fysiske størrelse Physical extent:	117 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

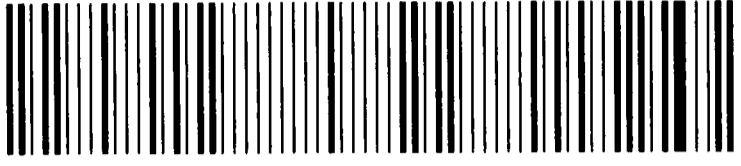
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

53, 317

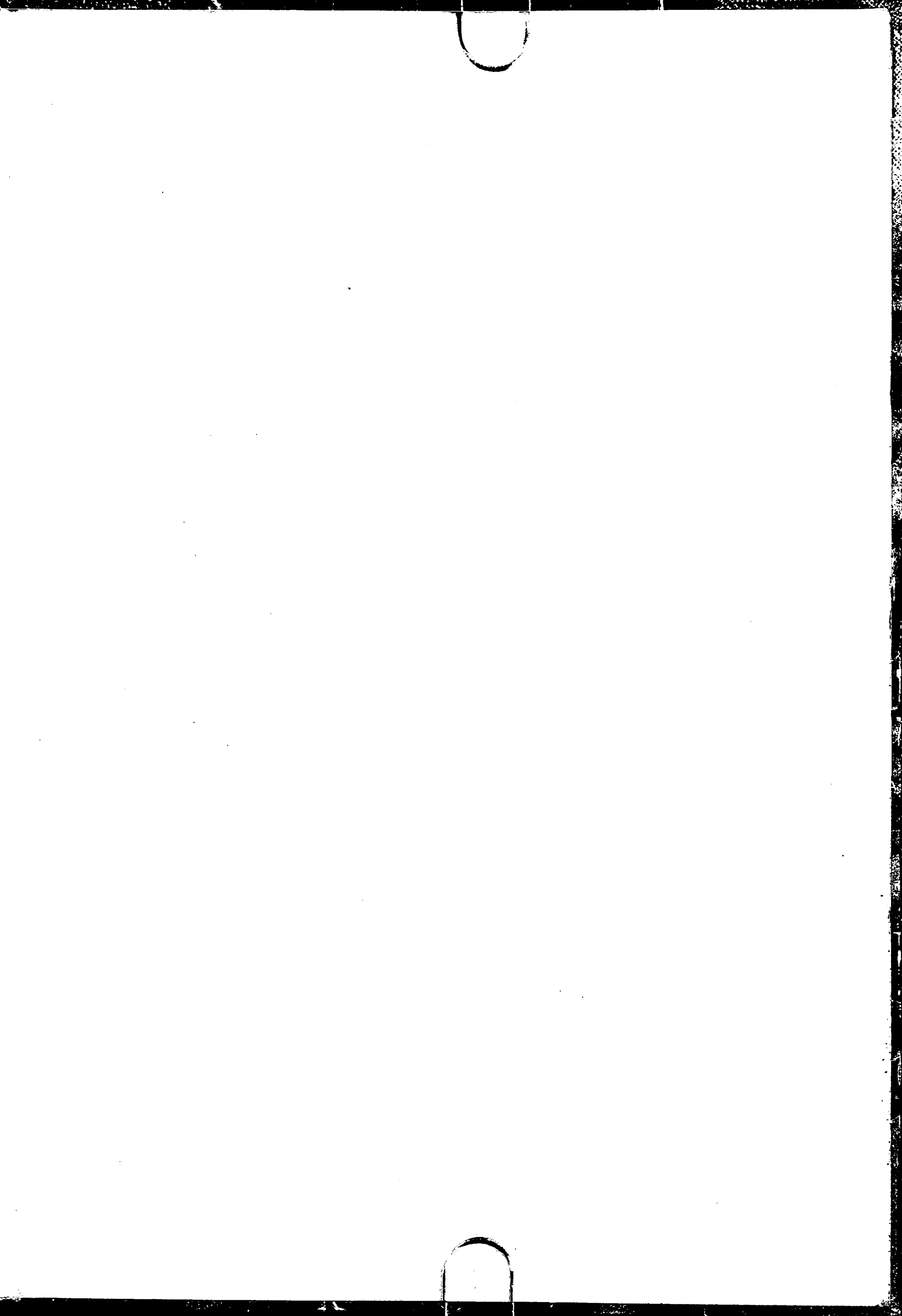
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

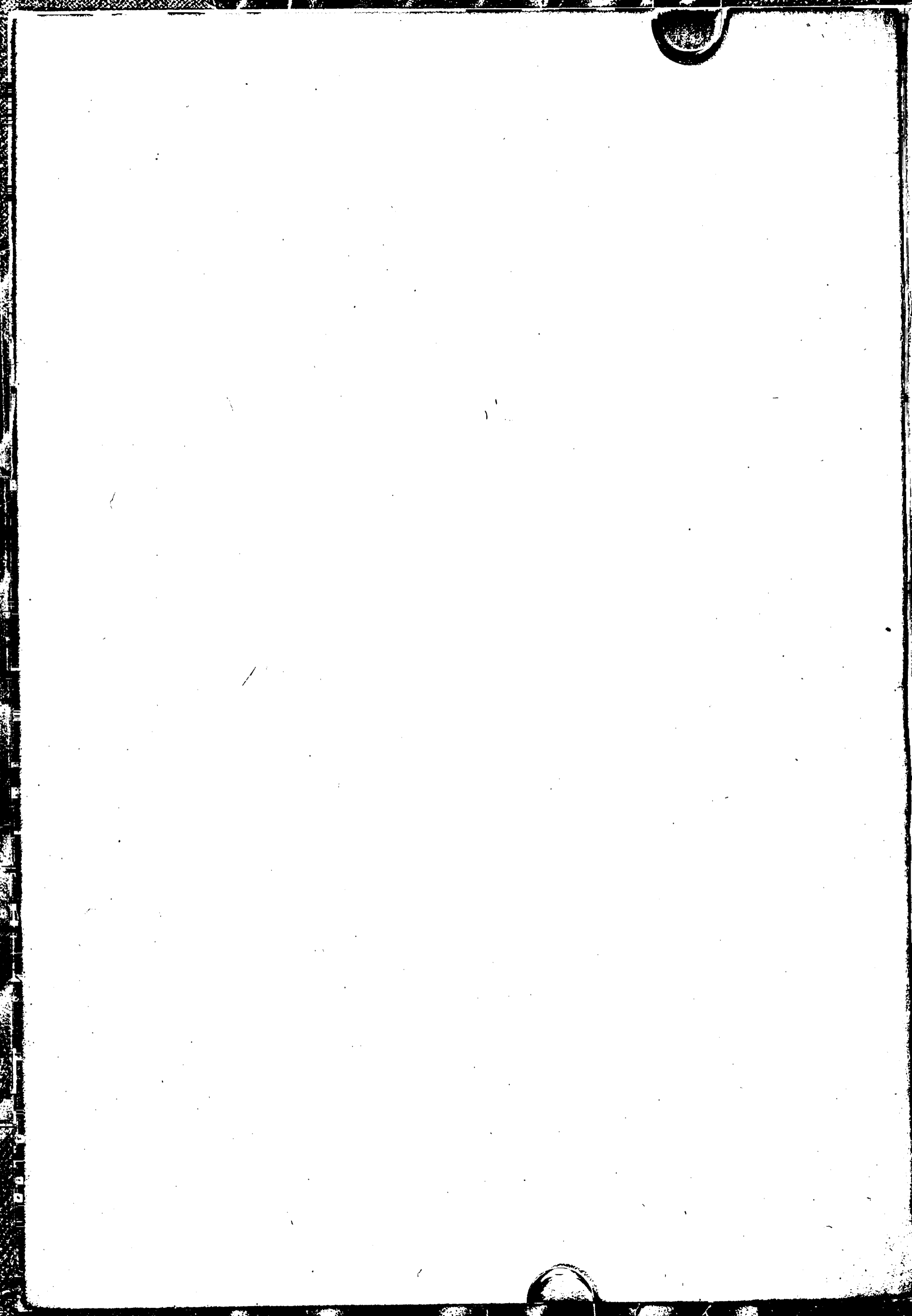

1 1 53 0 8 06305 5

+ REC

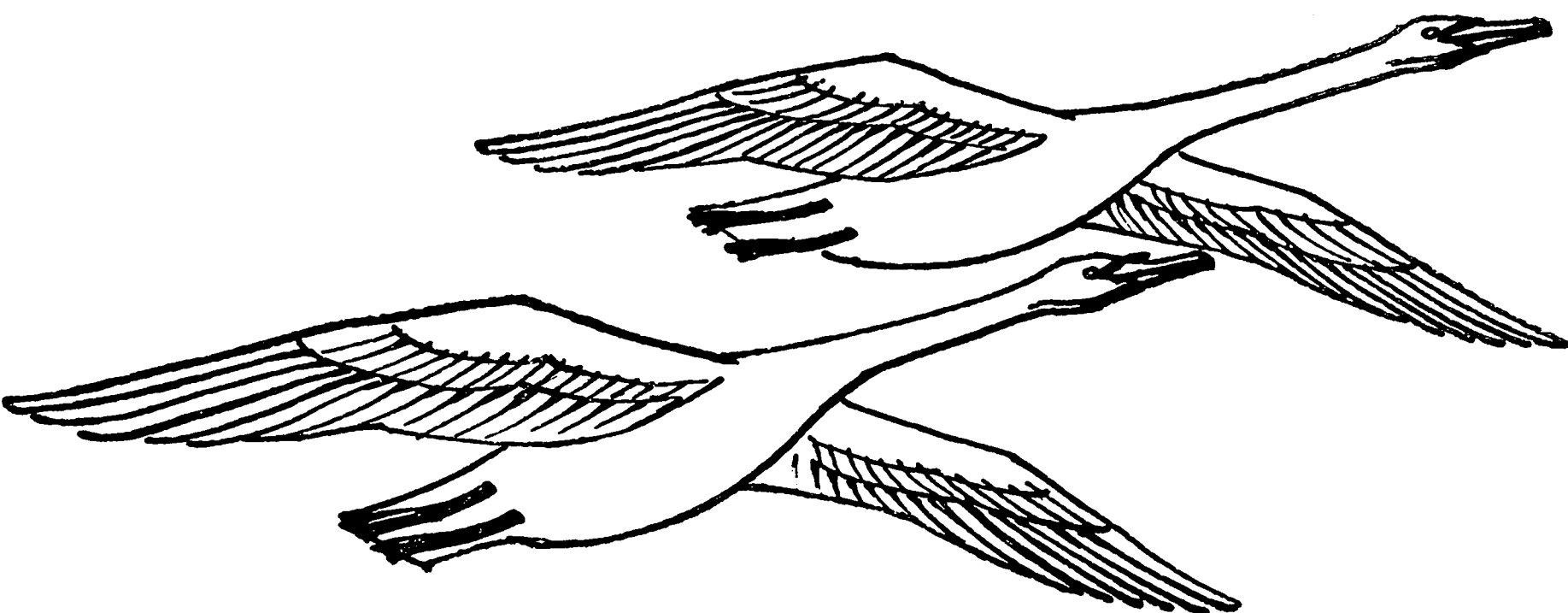

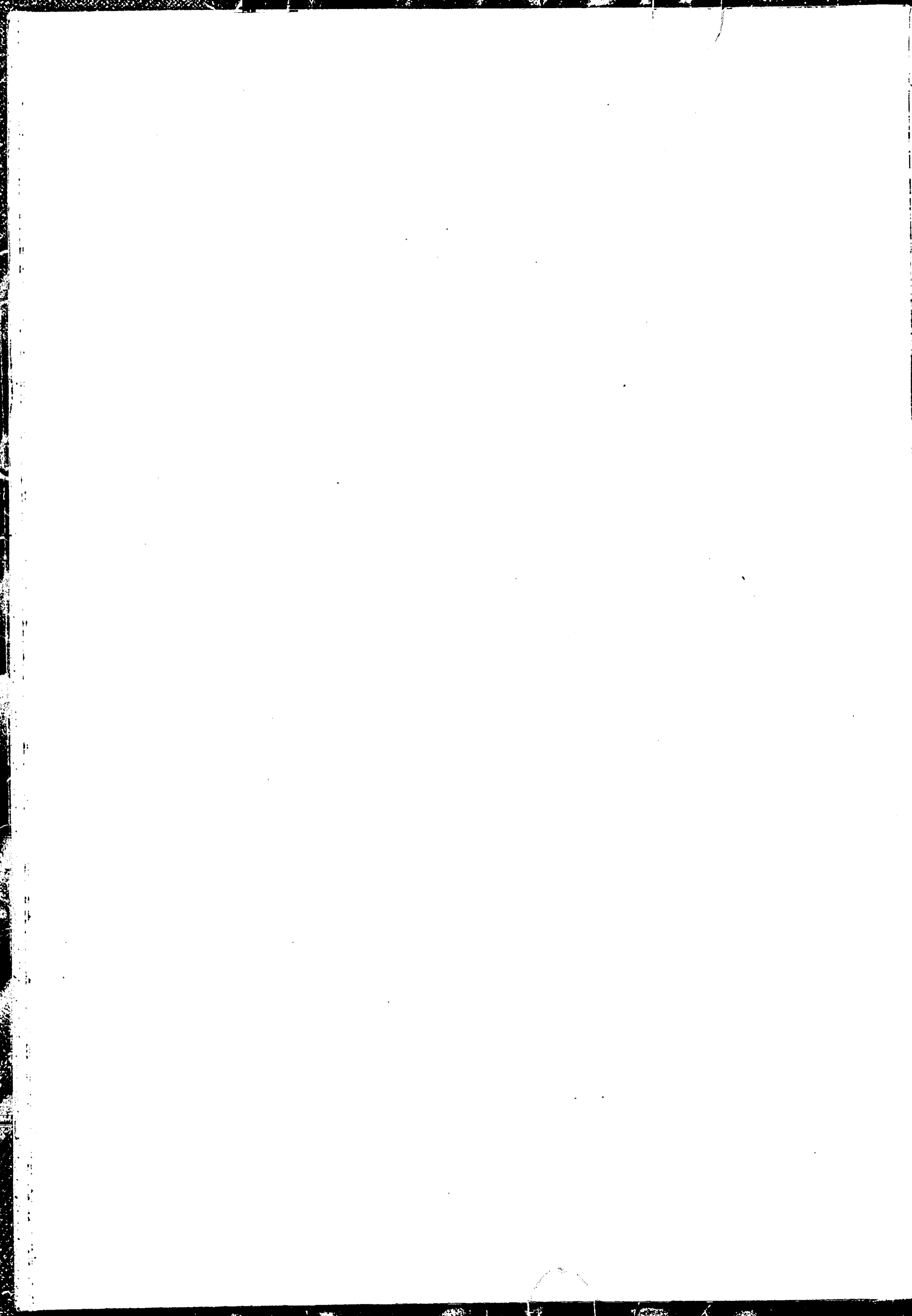
KAI HOFFMANN

DEN STORE VAAR

V. PIOS BOGHANDEL • POVL BRANNER
NØRREGADE • KØBENHAVN
MDCCCCXVIII

DEN STORE VAAR

KAI HOFFMANN

DEN STORE VAAR

DIGTE

1928

V. PIOS BOGHANDEL • POVL BRANNER
NØRREGADE • KØBENHAVN
MDCCCXVIII

KØBENHAVN - GRÆBES BOGTRYKKER!

TIL

MIN HUSTRU

INDHOLD

I DANMARK

	Side
Svanerne	13
Min Moder	15
Christianshavn.....	17
Alle Vorherres Fugle.....	19
Svalernes Farvel.....	20
Dalgas	22
Carl Castenschiold.....	24
Flyverne	25
Den gamle Konge	26
Jeg har staaet engang	28
Kalundborg Fjord	30
Mit Land	32
I Danmark	34

JULEN

Klokkerne	39
Billedbogen.....	41
Det er i Aften	43
Mens udenfor.....	46
Se, jeg forkynder	48
I skønne Lys	50

TO BRYLLUPSSANGE

Se, nu staar Glans over grønne, grønne Sletter	53
Den sorte Solsorts søde Sang.....	55

HYLDEST

	Side
Sophus Claussen.....	59
H. V. Kaalund.....	60
Olaf Poulsen.....	62
Émile Verhaeren.....	64

MÆNDS VERDEN

Nytaarsgry.....	69
Højt hænger Nyet.....	71
Rytteren.....	72
Skjalden.....	75
Vinen.....	80
Den simple sorte Skraa.....	84
Den mørke Pige.....	88

DRØMMEN

I Vinterskoven.....	95
Sommerens Byer.....	96
Under Høsthimlen.....	98
Ved Arnens Ild.....	100
Vinterskumring.....	102
I Fædrenes By.....	104
Ikke hos Gud.....	106
Kun ved dit Bryst.....	107
Det blaa Hus.....	110
Drømmen.....	112
Bagved de mørke Bjerger.....	114
Den store Vaar.....	116

I DANMARK

SVANERNE

DET Brus — o, det vilde og klingre —
nu er det i Foraarets Rum!
Nu er de der atter — langt ude
i Søen som vuggende Skum!

I Søen, der bølger og blinker
Og Skrænten har Glimt af Viol.
Og Træer staar skælvende nøgne,
med Skygger, som drukner i Sol.

De hvide, de vældige Fugle
fra Havenes blaaeste Blaa
Nu er det, at Foraarets Konger
i Glans over Landene gaa.

Nu er det paa Jord og i Himlen
den ensomme, skinnende Vaar,
hvor Svanerne, Svanerne, Svanerne
med Brus gennem Ætheren gaar . . .

MIN MODER —

MIN Moder gaar i Morgenskær
i Haven mellem nøgne Trær,
i Haven, fuld af Foraarsol —
nu finder hun en blaa Viol.

Nu finder hun en blaa Viol,
der lyser i den lune Sol
i Haven mellem unge Trær —
alene, gammel staar hun dér.

Alene, gammel — vendt mod Øst.
Mod Solens Hav af evig Lyst.
Mod Blomsten, der blandt visne Straa
staar skøn og nyudsprungne blaa.

Staar skøn og nyudsprungen blid,
som var ej fjern den fjerne Tid . . .
Og Vinden rører tyst en Gren.
Og Luften er saa rig og ren.

Hos Bien og den blanke Stær
er hun nu alting ganske nær,
og det, der svandt, og det, der gryr,
er ens og ét — ét Æventyr.

Ak, Haven, hvor min Moder gaar,
er Morgenlands Vidundervaar,
og hun, hvis Navn er Aldrig mer,
hun er dog midt i alt, som sker . . .

CHRISTIANSHAVN

DER er Master og Taarne
og Stilhed og Støj,
der er salte Kanaler
og Skorstenes Røg —
der er ældgamle Volde,
med Træer og Børn,
og Grave, hvor Sivene
hvisker til Tjørn.

O, er det November,
graa, sludfuld og kold —
der er dog en Fred
paa den blæsende Vold.
Mod Stien gaar Bølgerne
sommerlig blidt.
Og Sandet — o Sandet,
hvor fristende hvidt!

Se midt mellem Gader
den strømmende Sø
og midt i dens Vande
hin Havernes Ø.
Med vuggende Kroner,
helt græsgrøn at se,
et Rige alene
for Nymfe og Fe . . .

O, er det November,
med Støvregn og Blæst —
de falmede Somre
har kaldt mig til Fest.
I Klokkerne drømmer
Aarhundreders Klang.
Og fjernt for min Sjæl
synger Havet sin Sang.

Hvor findes saa tyst
og saa stormfuld en By —
saa aaben og snever,
saa ældet og ny?
Til Havs, o til Havs
hver blaanende Vaar!
Men grøn ligger Volden,
hvor Drømmeren gaar . . .

ALLE VORHERRES FUGLE

ALLE Vorherres Fugle
A begyndte at synge i Nat —
trilrende Nattergale — —
og saa tog Kukkeren fat —
og Solsortens kvægende Blidhed
med Smaafugle-Kvidder og Sang . . .
Hele den tonende Glæde —
det var der nu alt paa engang.

Alle Vorherres Fugle
begyndte at synge i Nat —
for nu havde Regnen regnet
og alting var skiftet brat —
for nu var Sommeren kommet
og Luften var varm og vaad.
Jeg vaagned og hørte derude
den sødeste Glædesgraad . . .

SVALERNES FARVEL

NU er det, at Svalerne samles
i store og lydløse Sværme,
mens Luften er rød og dunkel
som Vin, der er blandet med Bærme,
mens Luften er tung af Sødme
i Aftenens taagede Rødme.

Nu er det, at Svalerne sidder
i tavse og sorte Geledder
langs Vejen paa Traadenes fine,
svagt duvende, gyngende Line,
som vilde de hvile sig, hvile
forinden de Hundrede Mile.

Hvor Luften er Dis og Rødme
og Rummet et Hav af Sødme
en Tasmørketime i Høsten,
en Solnedgangsaften i Norden,
før Svalen skal flyve og flygte
og Mørket skal opæde Jorden . . .

DALGAS

A^k, stumt, forstenet stirrer
den brune Hedes Hav,
som aldrig Livet pløjed,
mod Aftenhimlens Rav.
Solundergange gløde
i evig Old og Øde.

— En Mand staar bred i Lyngen,
hans Haand er vidt udstrakt —
som om hans Haand forbander
alt Ondts og Ødes Magt,
som er den Tryllestaven,
der rejser Liv af Graven.

„Mit Sværd, mit brudte Væрге —
det smeder jeg om til Plov!
Nu kalder paa mig Landet,
som trolddomsstivnet sov.
Dets Panser vil jeg knuse —
her, her skal Træer bruse!“

Vildandestriben tegnes
mod Himlens blege Rav . . .
Dér staar han, tung og frodig,
i Lyngens brune Hav.
Hans Blik er dybt — han ligner
en Mand, som saar og signer:

„Det tabte Land, det fagre —
her skal det mod os gro.
Bliv, Sand, til grønne Agre,
hvor Mænd og Børn kan bo,
bliv — alt, hvad Mørket dølger —
bliv Liv, som gyldent bølger . . .“

CARL CASTENSCHOLD

IMELLEM de gode og tapre
var *han* mest tapper og god.
Forrest, naar Dagen begyndte.
Den sidste, dens Møje forlod.

Forsvarets Forsvar — den Ene,
der løser de Tusindes Kraft.

— — —
Vi husker, vi hilser hver Høvding
og Herre, som Danmark har haft . . .

FLYVERNE

BAAD under Bølgen og Baad i det Høje —
vær som et alt gennemborende Øje,
vær til vort Værn som en flængende Klo!
Sejler og Fiyver — vær hilset, I to!

Danmark er Datter af Havet og Rummet,
aldrig er Søfarer-Ryget forstummet,
nu skal i Luften, den blide og blaa,
Flyverne, Flaaderne duvende gaa.

Livet fik haardere, højere Love,
nu er det Tid til at vaage og vove.
Med i det brusende, stormende Nu,
Danmark, o Danmark, er endelig Du!

DEN GAMLE KONGE

Vi husker den gamle Konge,
som var det igaar han døde —:
det glitrer med Sol over Torvet,
dèr gaar han os rank i Møde.

Dèr gaar han os rank i Møde
i Glansen af Danmarks Vaar
og bærer dog Danmarks Sorger
og bar dem fra Aar til Aar.

Han var vore Fædres Konge,
han var fra de gamle Dage —
og naar vi mindes Kong Christian,
saa kommer det alt tilbage.

Saa hører vi fjerne Kanoner — —
saa ser vi en Vej, hvis Spor,
tungt traadte er traadte i Mulden
af Danmark, der ligger og gror . . .

JEG HAR STAAET ENGANG —

JEG har staaet engang paa en græsgrøn Vold,
ved et Vand, der var blaat og salt,
jeg har staaet engang, hvor en Ørn tog Rov,
og drømt om en Ørn, der faldt.

Man kan tage mit Liv, hvis man har det behov —
for den Drøm om en Ørn, der faldt,
er en Drøm, der er mer end hver anden Drøm,
den er bag om og inden i alt.

Man kan tage mit Liv, jeg skal give det hen — —
men de Slag, som jeg ikke var i,
og det Helved af Kval, hvor jeg ikke var med,
er et Helved, som gaar mig forbi.

Man maa leve sit Liv med et sorgløst Sind,
man maa sole sin Sjæl i den Sol,
der, som Dagen nu er, falder gylden og mild
paa ens Vej og ens ensomme Stol.

Mine Brødre blev Muld paa en fremmed Mark — —
men et Helved, som gaar mig forbi,
er det Helved af Slag, hvor jeg ikke var med,
og alt det, som jeg ikke var i.

Jeg har staaet engang paa en græsgrøn Vold
og drømt om en Ørn, der faldt . . .
Hvis man har det behov, kan man tage mit Liv,
for den Drøm gælder mere end alt . . .

KALUNDBORG FJORD

UD mod det blæsende Vest,
ud imod Havet i Nord
blaaner den ældgamle Fjord.
Bakker med Skov og med Korn
strækker sig langt som en Tang,
favner mod Søernes Sang.

Jætter har kastet de Sten
dér langs den græsgrønne Kyst.
Klart lyder Havfruens Røst
under den lerede Klint,
dér, hvor en Bræmme af Hvidt
brydes af kulsort Granit.

Skabt til at skinne af Sejl
taler den Fjord til sin By —:
„Se, jeg er Grøde og Gry!

Altid var Ungdom og Hav,
altid var Fartøj og Mand
Venner i Vikingeland!“

Her, hvor hin Kirke staar højt,
rejst af en Havenes Helt,
nær ved det rullende Belt,
nær ved den vældige Sø,
her, ved den Strand, i dens Brus,
strømmer udødelig Rus.

Luften er fugtig og blød.
Mægtigt en Aande af Salt
opfylder Rummet og alt.
Aftner og Morgner forgaar.
Sjælen er frodig og stærk.
Og det er Vindenes Værk.

Vredne og knugede Trær
hidser til Haardhed og Mod —
se, hvor de kæmped og stod!
Ud mod det blæsende Vest,
ud imod Havet i Nord
gaber den skummende Fjord . . .

MIT LAND

JEVNT skraaner Vejen — mod Himlen og ned.
Blødt bølger Landet med Marker og Huse.
O, hvilken Fryd — paa sit Frihjul at suse
ud gennem Landets Uendelighed!

Dybe er Grøfterne — Blomster og Hø
dufter i Sol og i Elmetrærs Skygge . . .
Her, paa den Skrænt, var det Stedet at bygge —:
Enge og Agre og Skove og Sø!

Skove i Soldis og blaanende Vand.
Viden om Bøndernes Kirker og Byer.
Under de store og straalende Skyer
ligger det — Bøndernes Tusindaarsland.

Gødet og gravet — og fuldt af en Trøst,
ud over Døgnet og Døgnets Elende —:
Evigt er *Landet* — dets Mænd skal vi kende
paa disse Marker, der gulner mod Høst!

Se — som en Have, i Middagens Glans,
Bakkerne, Dalene — Gærder og Gaarde!
Det er det Land, som jeg elsker saa saare.
Jeg er, hver Tøddel og Tomme, det Lands . . .

I DANMARK

Til THØGER LARSEN

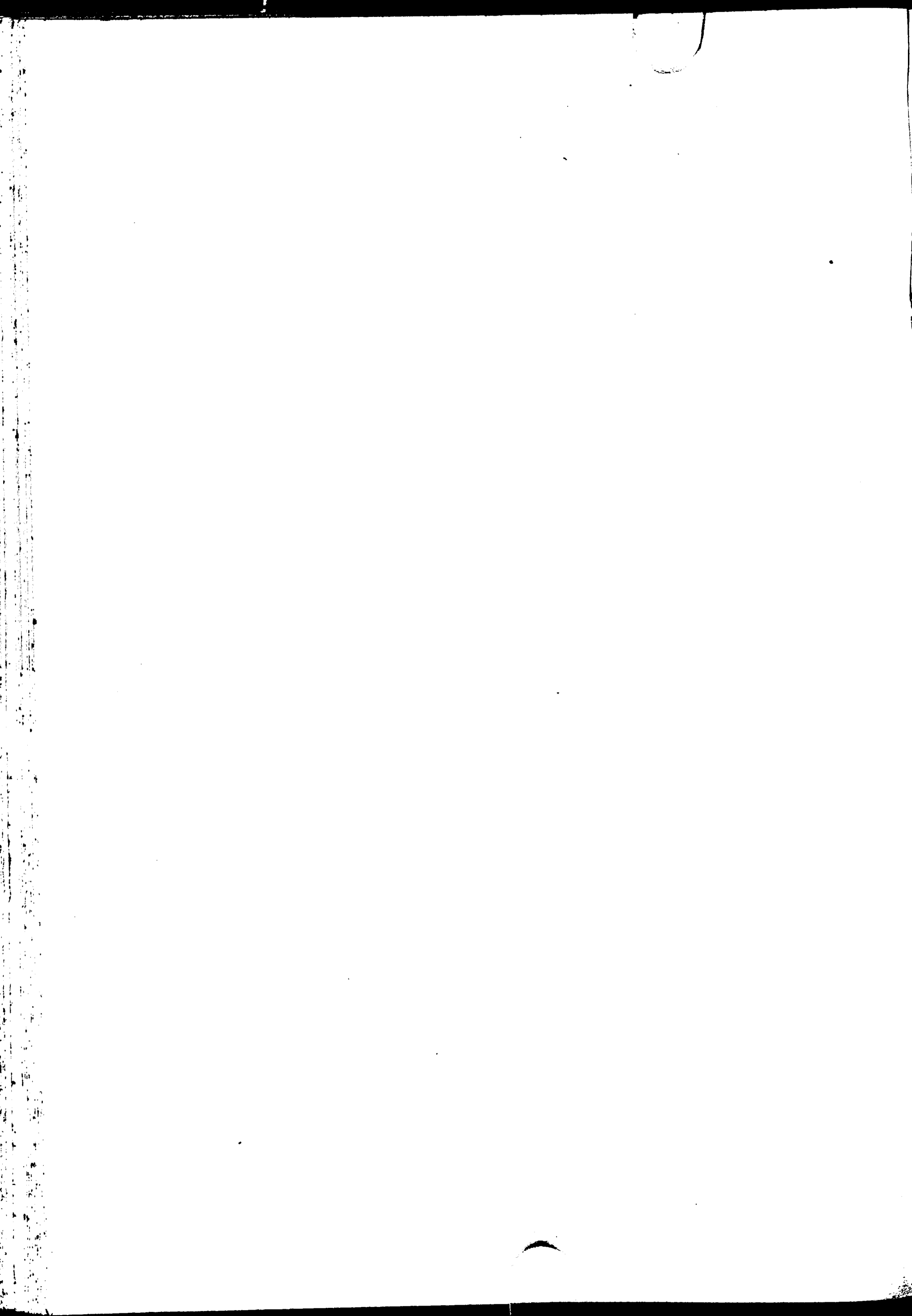
I Danmark — paa Ternernes
I vældige Strand —
skrider Skumbølgen hvid
over Stene og Sand.
Der staar duvende Straa,
som er grønne og graa.
Der er Hvirvlen af Hvidt
i det vældige Blaa.

Forunderligt er det
paa Sommerens Kyst
at høre den dybe,
den tordnende Røst.
Det er Skibbrudets Strand.
Det er Paradisiand.
Det er Danmark — vort Rige:
Hav, Himmel og Sand!

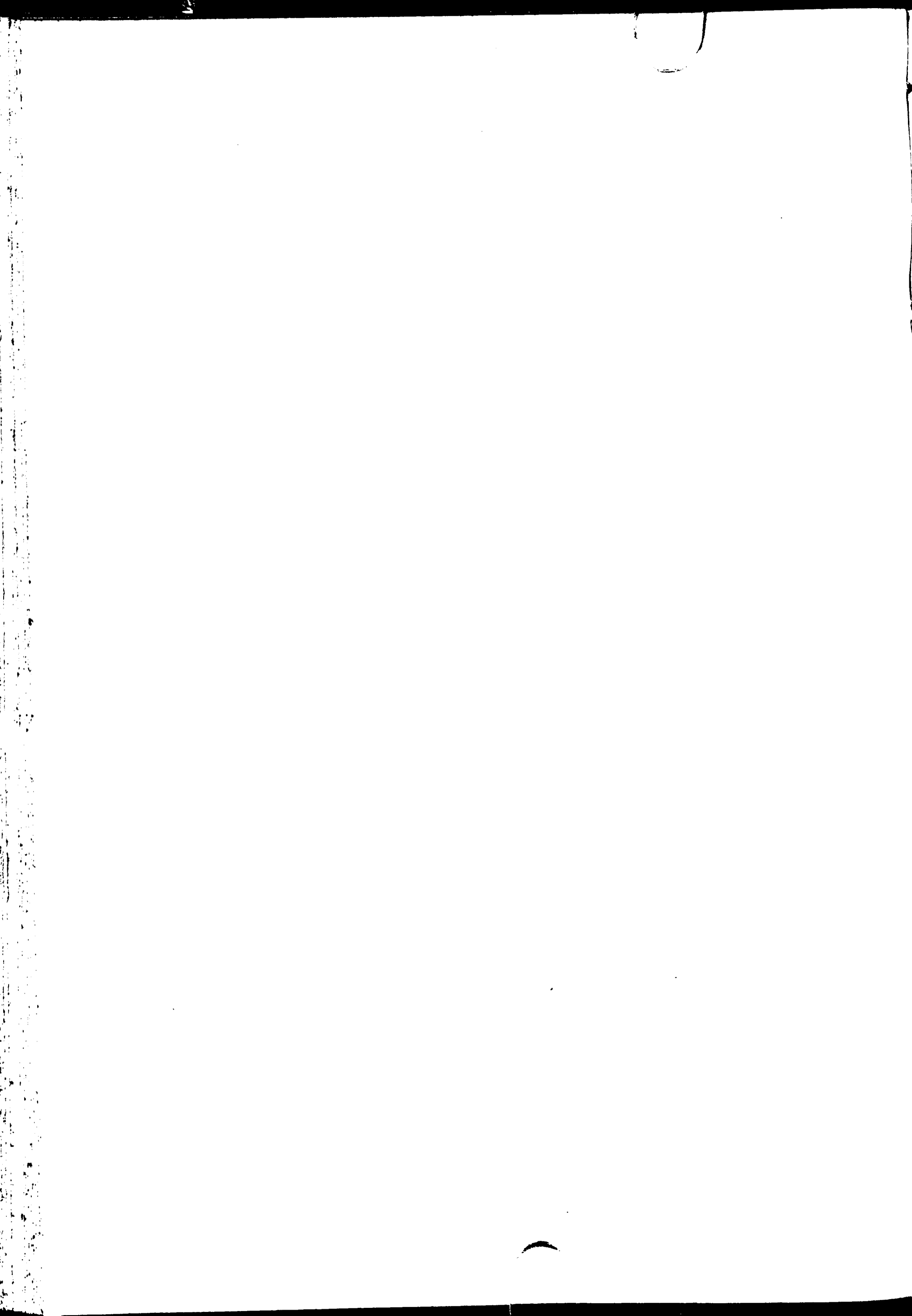
Hvad er vel saa hjemligt
og stort som at se
de vandrende Vandes
vildt fraadende Ve.
Se den svimlende Sø!
O, at styrte og dø
med en Graad, med en Sang
som den svimlende Sø!

Der er ej for Mænd
en mer stormende Lyst,
end hvor Dybet gaar frem
imod Danernes Kyst.
Der er stridige Straa.
I det blændende Blaa
er der Vinger og Skrig.
O, at gro og forgaa!

Den evige Ungdom
i alt, som er skabt.
Vort Liv, der kan fældes,
men aldrig gaa tabt.
— Det er Oldtidens Strand.
Hav, Himmel og Sand.
Det er *vort* — et umisteligt
Paradisland . . .

JULEN

KLOKKERNE

DET er Luften, som skælver og klinger,
medens Stjernernes Tog skrider frem,
det er Rummet, som runger og ringer —:
O, kom hjem — det er Aften — kom hjem!
Det er Hvilens og Nadverens Time —
det er Julen, hvor Klokkerne kime.

Hvor har Taarnenes Sten faaet Tunger!
Af det Dybe de svimlende gror.
Det er Mørket, som ringer og runger,
det er Sangen fra Barndommens Jord —:
Hvor Du lyttende hører min Stemme,
selv i Øde og Kval, er Du hjemme!

Da skal Tingene gaa Dig imøde,
Du skal se, hvad Du ikke kan se —
ikke døde er de, som er døde,
der er Lys, der er Øjne, som le . . .
Det er Sangens og Salmernes Time,
det er Julen, hvor Klokkerne kime.

BILLEDBOGEN

DET er en Billedbog med mange Blade,
med yppigt Guld og overjordisk Blaat —
med Ruders Lysvæld i en stille Gade,
med Drømmeland og Glædens Glimmerslot.
Og der er Skove, mægtige og dunkle,
hvor Graner dufter i den vaade Muld,
og ensom Sne, hvorover Stjerner funkler —
af Jul og Æventyr er Bogen fuld.

Det er en Bog fra mange Aar og Tider,
og der er Far og Mor i Ungdoms Vaar,
og de, der ej er mer, forbi os skrider —
der sidder Bedstemor, med sølvhvidt Haar.
Det milde Blik og Smilet, naar hun spøjte
med sine Pus — den gamle, magre Haand . . .
Her lever alt, som vi saa flygte, flygte,
her taler til os Slægtens, Hjemmets Aand.

Fra Blad til Blad de svundne Tiders Stuer —
og i de Stuer, mellem hine Ting,
os selv, der stirrer ind i Lys og Luer,
os selv i Hjemmets, Julens Tryllering.
— Og der gik Aar, med Sol og Sommervinde,
og over Have drog vi ud og bort,
men stadig sælsomt hine Kerter skinne,
alting fra dengang blev for altid vort.

Og den, som bor — naar Julens Klokker kime —
langt fra det Hus, hvor Træet nu staar tændt,
han lytter fjernt — han ser i Nattens Time,
med Hjertet tyst mod hine Steder vendt,
med Hjertet fyldt af Klokkeklang og Drømme
om Længslens Land og Lykkens Glimmerslot,
et Tog af Billeder forbi sig strømme,
med Glans af Guld og Hvidt og Dunkelblaat.

En Billedbog for alle friske Sjæle,
for Mænd og Børn, har Julens Fe os rakt —
den taler til os med saa dybt et Mæle,
den rejser over os saa høj en Pragt.
O, hine store, grønne Vinterskove,
der staar og suser med en sagte Lyd . . .
Velsignet de, der nu i Jorden sove,
og de, hvis Smil for os blev Livets Fryd!

DET ER I AFTEN —

DET er i Aften,
i denne Time,
at stumme Klokker
faa Røst og kime,
at Lys gro frem
mellem grønne Grene
som klare Øjne
og Ædelstene.

Det er i Aften,
i Mørkets Midte,
at Dybets Stjerne
skal Mulmet splitte,
at Kerter, Kerter
skal skinne, skinne
for Livets Alter —
for Barn og Kvinde.

Med Barn paa Skødet,
Du fine, svage,
hvor er Du vor
gennem alle Dage —
Marie Moder,
Marie Kvinde,
som gav os Livet,
vort Livs Fyrstinde!

Hvor stumt og viist
kan Dit Blik os raade.
Du kender Smertens
og Lystens Gaade.
Dit Smil er Blomsternes
Duft i Eden.
Din hvide Pande
er Evigheden.

Fra Dig er Haabet,
hvis Sang vi mærke
i dybest Vé
som en svimmel Lærke.
Med Barn ved Haanden,
Du stærke, milde —
hvor er Du Stjerne
og Muld og Kilde!

Mod Dig, Du skønne,
Du altid kære,
gaar Sangen frem
til den Elsktes Ære.
Se, Mørket straaler,
Din Stund er inde —
Marie Moder,
Marie Kvinde!

MENS UDENFOR —

MENS udenfor, mens udenfor
er Mulm og øde Blæst —
et simpelt Rum, et enligt Lys,
et fattigt Maaltids Fest.

Hvor vælder Lys og Skygge tyst
med Gulds og Fløjels Pragt . . .
Paa Fadet — se — med liflig Duft
er Jordens Gaver lagt . . .

Har Livet trængt os, slog det haardt —
o, hør — i Armods Hus —
o, hør i Nat — hvor stort og fjernt
gaar Smertens Vintersus!

Hvad har vi tabt, hvad brast itu —
naar Barnet til os ler,
naar alle rige, stumme Ting
fra Mørket paa os ser?

Ej Haab kan dø, ej Tro forgaa —
thi hin vor Drøm og Rus
er i den Luft, vi aander ind,
i Hjertets dybe Brus.

Hvor gyldent er det gyldne Straa!
Hvor grøn den grønne Gren!
Hvor kongeligt — et sodet Loft,
et Gulv af iskold Sten!

Har Livet ramt os, slog det haardt —
saa har vi Fryd og Tak.
Saa blev det store Himmelhav
den Vin, hvoraf vi drak.

Saa kan vi se — blandt Børn og Dyr —
i Vinternattens Blaa,
mens Blæsten favner alt, som er,
hin Fabelstjerne staa . . .

SE, JEG FORKYNDER —

AT Jorden er ikke fordømt, forladt —
det hvisker en Røst i den sorte Nat,
det hvisker imod os i Stjerneskin
den sorte Muld og den vaade Vind.

Den dybe Nat — er den dyb og lang —
vi kan dog høre: dens Mulm er Sang.
En Duft af Græs og af Kloders Vaar
paa Mørkets Marker imod os gaar.

For alle Tider det Ord er sagt:
„Se, jeg forkynder en evig Pragt!“
Af Engel *Skønhed* og Engel *Tro*
fra Jord til Himmel er bygget Bro.

Vi tør fornægte, hvad rundt vi ser —
der er en Lykke bag alt, som sker.
Der er en Trone, som aldrig faldt.
Der er en Favn, hvori rummes alt.

Saasandt som at Verden er Skarn og Blod,
saasandt er Verden stor, skøn og god. —
Saasandt som at Solen staar op i Øst,
saasandt er der dybest et Hav af Lyst.

Den sorte Nat — er den sort og lang —
vi kan dog høre: dens Mulm er Sang.
Fra Himmel til Jord er der bygget Bro
af Engel *Skønhed* og Engel *Tro* . . .

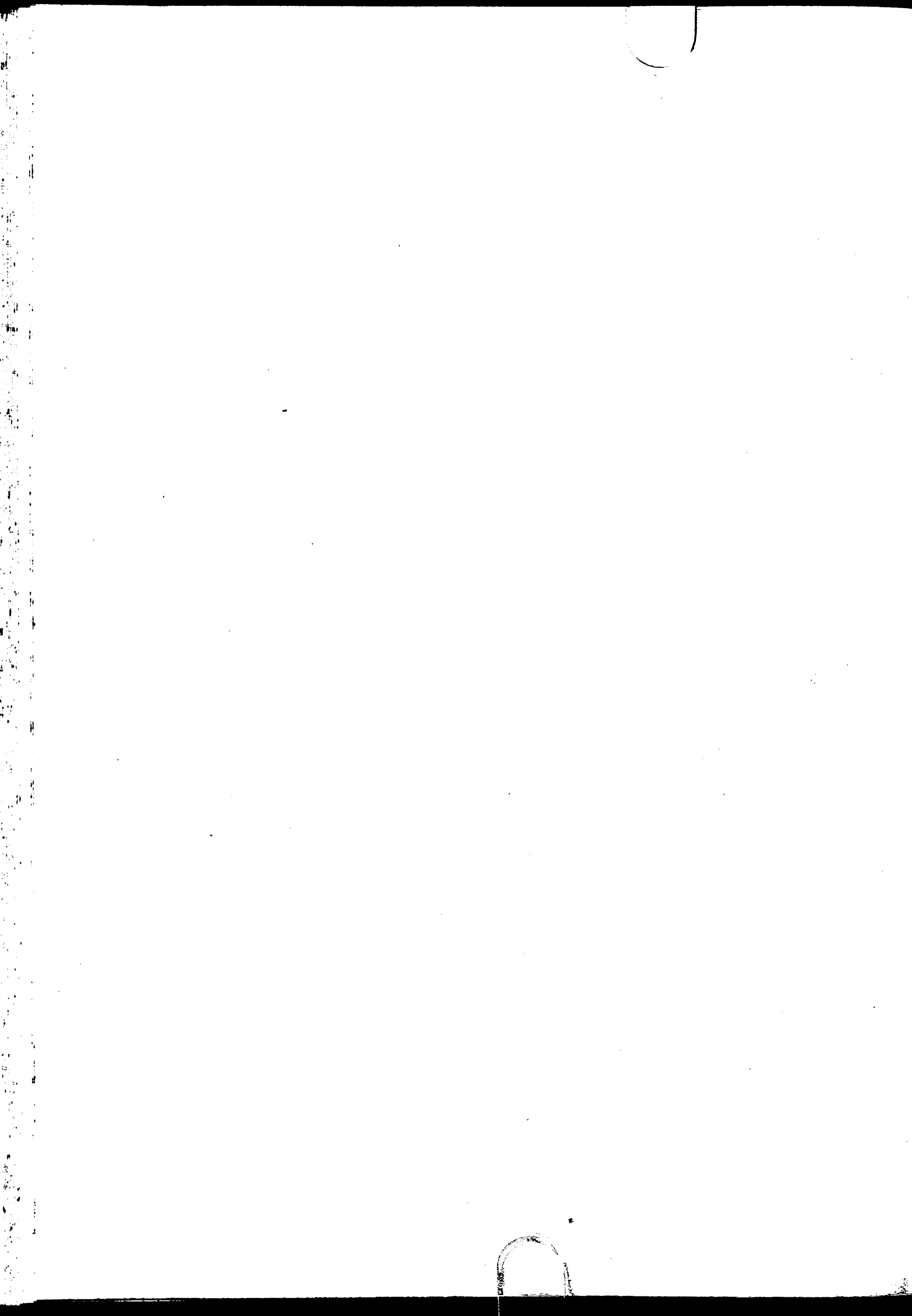
I SKØNNE LYS —

I skønne Lys, der brænder
I saa rolige og rene —
hvor er det skønt at stirre i Eders hvide Ild!
I klare Lys, I Flammer
paa Granens grønne Grene —
hvor gør I Sjælen stille og favnende og mild!

Der er et Sted for Sjælen
et godt og gyldent Gemme,
mens Aars og Tiders Mørke staar rundt om sort
som Sod.

Der er for os i Verden
ét Sted, hvor vi er hjemme,
én Aftenstund, hvor Træet staar, som det fordum
stod . . .

TO BRYLLUPSSANGE

SE, NU STAAR GLANS OVER
GRØNNE, GRØNNE
SLETTER

SE, nu staar Glans over grønne, grønne Sletter,
Snehvid er Havernes Vaar.

Stor straal er Venus i duggede Nætter —

hør dog, hvor Nattergalen slaar!

Fugl bygger Rede, og Mennesket drømmer,

daaret af Sødme og Savn:

Alt, o, som dufter og synger og strømmer —

tag nu mit Hjerte i Favn!

Kom, Barn, kom, kalder Mandens tyste Stemme,

nu er det Brudgommens Stund,

ene hos Dig, hos min Brud, er jeg hjemme,

drikkende Liv af Din Mund!

Aar skal gaa under, men vi to skal vandre

Elskovens skinnende Vej,

aldrig skal Efteraarsstormen forandre

Hjerternes Mildhed og Maj!

Lyt, Brud, lyt til Din Skæbnes fjerne Kalden —
baaret af Livshavets Strøm,
vugget af Voven i Stigen og Falden
kryster Du Skabningens Drøm.
Fugl bygger Rede — og Mennesket finder,
ombrust af Solskin og Gry,
Kvinde hos Mand, i det Liv, som forsvinder,
Livet, der opstaar paany . . .

Fin som en Blomst under blomstertunge Grene
ser Du Din Brudgom imod —
hvid under Venus, der straalende ene
staar som et gyldent Klenod . . .
Hil Dig og hil ham — Jer Ungdom skal funkle
glorieklar, hvor I gaa,
ud mod det fremmede, ukendte Dunkle,
ud mod det evige Blaa!

DEN SORTE SOLSORTS SØDE SANG

DEN sorte Solsorts søde Sang
har hilst Jer mangan Gang,
mens Disen drev langs Engens Bund
og Maanen, rød og rund,
stod op, steg højt og skinned dér
og var Jer ganske nær,
og alt blev fjernt, var glemt, foer hen,
der var kun Jer og den.

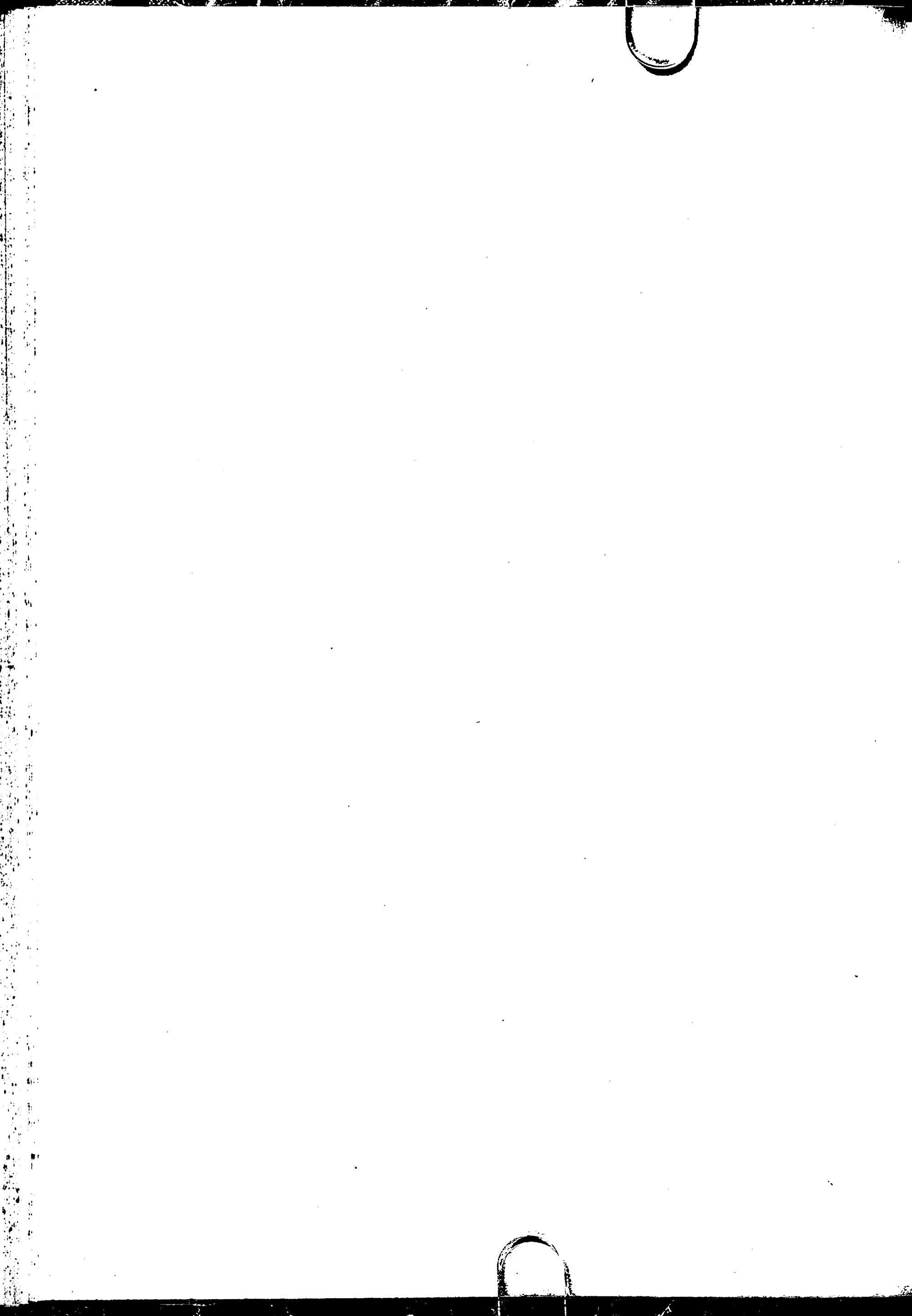
At I to fandt hinandens Mund,
saa den saa mangan Stund,
mens Fuglen sang og Dampen drev
og alt bød: elsk og lev!
Hvor var dog Himmelhvælvét højt.
Hvor blødt det sagte Fløjt . . .
Dér stod I Haand i Haand som Børn
i Duft af dugget Tjørn.

To Vaarens Børn i Vaarens Land,
ungt Pigebarn, ung Mand,
to aabne, friske, blanke Sind,
der lukked Lykken ind —
der nu har sammen bygget Bo,
der nu skal sammen gro,
som Planter gro i Somrens Luft,
i Sol og Dug og Duft.

Hvor svært er alt for den, der tror,
han kun er skabt af Jord,
hvor let for den, der ved Besked
om Skønheds Evighed.

Den sorte Solsorts søde Sang
har hilst Jer mangan Gang,
I to, der fik hinanden kær —
nu hilser vi Jer her!

HYLDEST

SOPHUS CLAUSSEN

EN dyb, fuldmandig Røst, der dybest inde
er Særthed, Sødme —
som Himlens rige Rødme
hentoner fjernt i Grønt.
— Mand rummer Kvinde,
og Daad er Drøm, og Vaar omfavner Høst.
Naturens Tveklang er i denne Røst . . .

H. V. KAALUND

LÆS atter disse Vers,
som vi læste som Dreng —
hør den klare, sprøde Klang
af de spændte fine Streng.

Hør det dybe, stærke Sus,
som med ét gaar gennem Løvet —
for at dale i en Hvisken,
der er spottende bedrøvet.

Ak, den Skæbne var hans Skæbne,
og vi følte det som Dreng —:
der var Veghed i hans Styrke,
han fløj højt — men ikke længe.

Der var Mismod i hans Higen.

— Der var Sundhed bag hans Griller.
Han drak Glæde, han drak Manddom
af de gamle rene Kilder.

Og han gav os i vor Barndom
dette Billede for Livet
af en Sjæl, der i sin Svaghed
var unknækkelig som Sivet.

Han var ærlig, han var ydmyg . . .
I sin Jubel og sin Harme
var han Yngling, var han Elsker.
Han var dybest ene Varme.

OLAF POULSEN

DON Quichote og Sancho Panza
er begge Guds Børn.
Sancho Panza er en Madsæk,
Don Quichote er en Ørn.

I hin sindssvage Ridder
har Skjald og Profet,
naar han gransked sit Hjerte,
sit Afbilled set.

Hin mæskede Taabe
— véd Skønhedens Præst —
skal følge ham ind
til den evige Fest.

Thi *han* — Sancho Panza —
hans Tunghed og Saft,
det er jo den blinde,
den groende Kraft . . .

O, Kunstner — Du viste
det evige Spil:
Sancho Panza — vor straalende
Broder — er til!

ÉMILE VERHAEREN

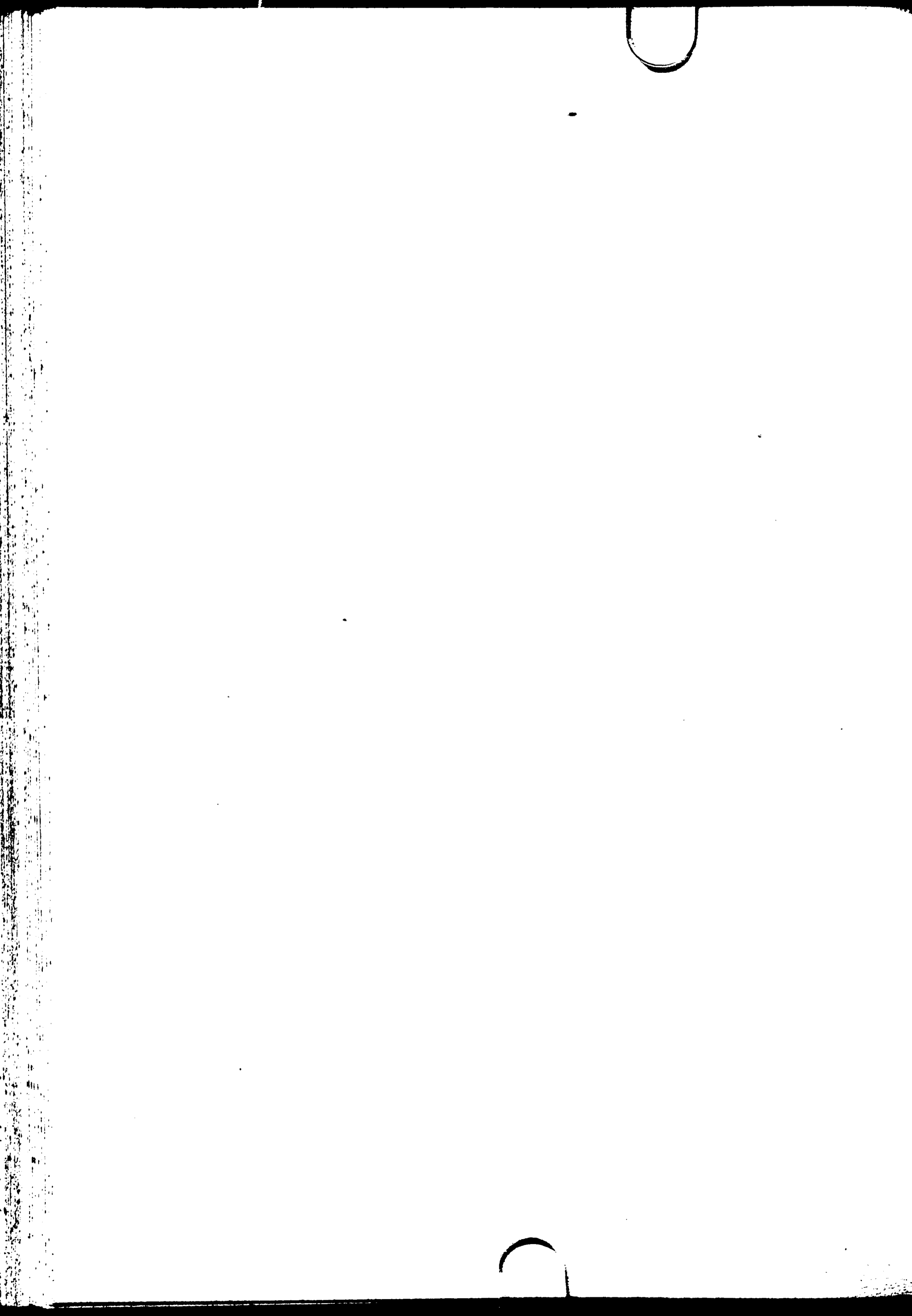
Du greb Strengeligen,
som de Døde rørte,
som fra Slægter til Slægter,
fra Bardernes Nat
var de Udvalgtes Arv.

Din var Lyren,
som sidst *Baudelaire*
fik til vældigt at tone.

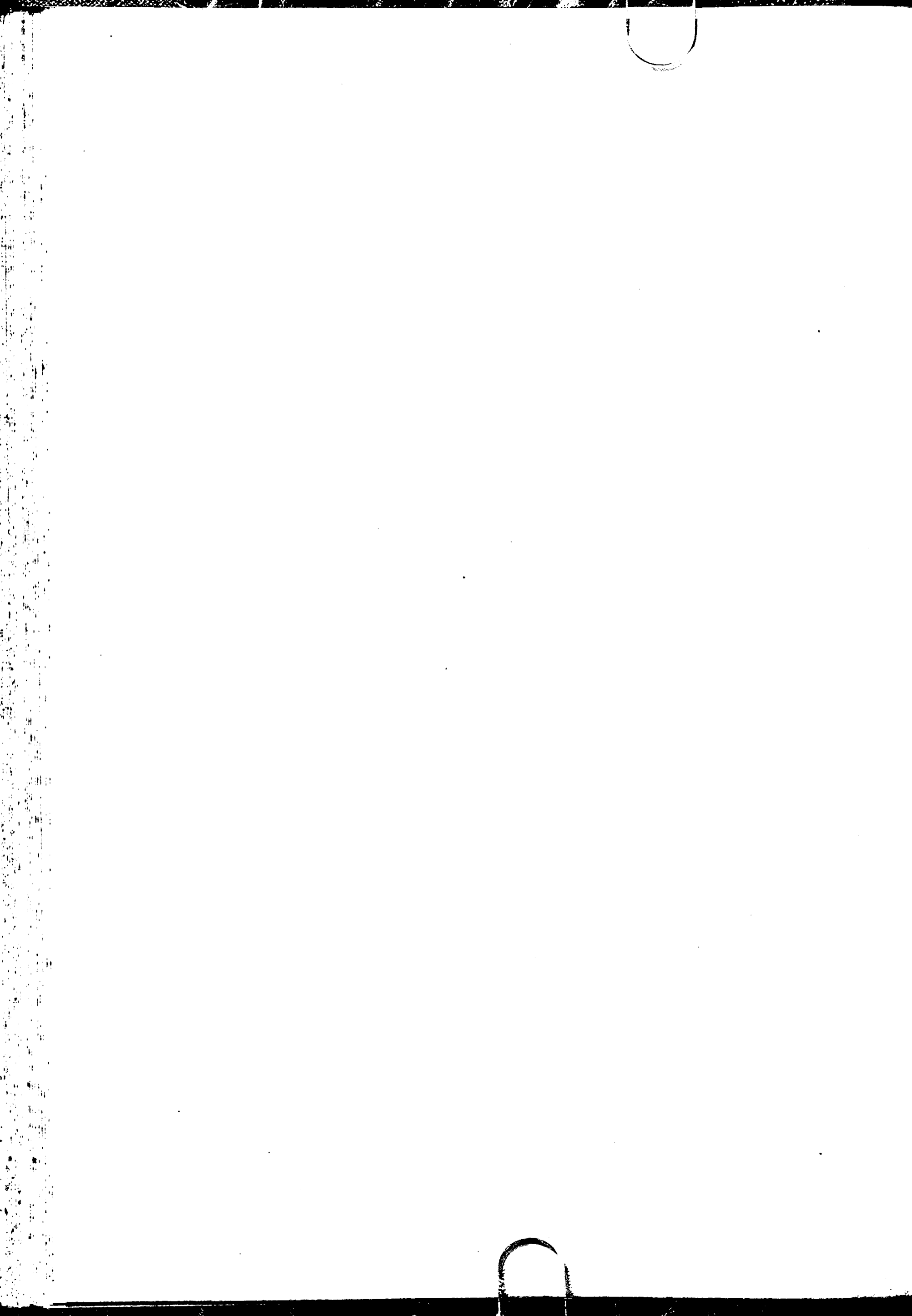
Nu faldt den klirrende
ud af Din Haand.

En anden skal løfte den,
før eller siden,
en anden, en ny
skal med *Dit* stormende
Greb i Strengene
synges for Verden,
som Du . . .

- Vældige Sanger!
Hele Flandren
og hele Livet
var i Din Røst.
Smerternes Hav,
den glødende Solopgang
rummer Dit Navn.
Du greb Sceptret,
i Din Haand holdt Du
Lyren — de Eviges Trolddom.

MÆNDS VERDEN

NYTAARSGRY

MÆRK dette disede, rimhvide Gry's,
mærk denne Solopgangs rislende Gys —
bagved Dig Mørke og foran Dig Lys!

Sank som et Træ i den natlige Blæst
Aaret, der bruste af Kamp og af Fest —
fremad gaar Vejen, tilfods og til Hest!

Nøgen og tyst, som den drømmende sov,
ligger den funklende Vidunderskov.
Jorden er Jern under Gangerens Hov.

Kulden, o Kulden i Rummet og her —
er det ej Lyst under Morgenens Trær
lutret at løfte sin Sjæl som et Sværd!

Er det ej — ud mod det ukendte Ny —
Længslen i Drift over Bølge og By,
Skyen dèroppe — den snehvide Sky!

Hvad vi skal vinde, hvor langt vi skal naa —
o, kun en Daare, som tænker derpaa.
Fremad — hver Mand, som kan krybe og gaa!

Ud mod den strømmende, straalende Vaar.
Ud under Himlen, der favnende staar
over det unge, det nyfødte Aar.

Bagved os Mørke og foran os Lys . . .
Kend dette disede, rimkolde Gry's,
kend denne Solopgangs rislende Gys!

HØJT HÆNGER NYET

HØJT hænger Nyet som en Skaal og lyser.
Klar, klinger Luft, hvor kuldkær Vandrer
fryser.

Nu er det Januar — og Julens Fester
har lukket Døren for de sidste Gæster.

Jeg er alene. — Lampen. Ovnens Lue.
Den rene, karske Stilhed i min Stue.

Min Stues Festsal, vendt mod Nat og Øde —
mod Drømmens Tog af Levende og Døde.

Der kalder paa mig, hvisker, raaber Stemmer . . .
Kom, Mænd og Konger — alt, hvad Mørket gem-
mer!

RYTTEREN

Det er hinsides Dagen og Støvet,
det er hinsides Aarenes Lyst,
i den store og stride Forladthed
er det Døden og Dagen i Øst.

I den kolde og susende Aften
I maler Himlen sin Stribe i Vest,
i den bare og blæsende Aften
er det Tid til at stige til Hest,
der er Mørke og Vildskab paa Sletten,
over Jorden staar Solbrandens Fest.

Aa, at ride mod Vinden, at ride
gennem Aftenlands nøgne Allér . . .
Kun en Hest og en flyvende Kappe
og en døds-ene Landevejs Ler.
For en Mand er det Verden at ride
imod Solen, som er ikke mer . . .

Der maa hænde mig det, som skal hænde.
Jeg er midt i alt det, som er hændt.
— Dør faldt Karle i blanke Kyradser.
Der har favnedes To paa den Skrænt.
Af en Brændevins-Fyr med hans Kærre
er den Stjerne en evig Bekendt.

Der er Hovslag af styrtede Heste.
Der er Møer, hvis Afkom er glemt.
Der er midt mellem alle de Døde,
som Aarhundreders Grønsvær har gemt,
i sin Kappe den rejsende Ridder,
som en Verden har stemt og forstemt.

. . . Og han kom, da det lakked mod Aften,
til en Slette, hvor Solen gik ned —:
det var Lejet og Hvilen og Natten — —
det var alt, hvad han led og han stred
mellem Mennesker — atter og atter,
det var Vejens Uendelighed.

Kun en eneste Stjerne var fremme,
mens det dufted af Lyng og af Pors,
og han sad dør og strøg sig om Skægget,

mens han langsomt red frem paa sit Hors —
han var rolig og stolt og sagtmodig
som Guds Søn, da han bar paa sit Kors.

I den bare og blæsende Aften
er den Rytter mig allermest nær.
For en Mand er det Verden at ride
under Aftenlands susende Trær —
som den Rytter udødelig rider
mod det fjerne og flammende Skær . . .

SKJALDEN

JEG er ikke den vandrende Sanger,
J der klimprer for Landsby og Hof,
Svend Fuglefri mellem Fanger,
jeg er gjort af et tungere Stof,
jeg er gjort som et Sværd til at stride —
men der gives et tungere Sværd:
jeg er Skjalden ved Høvdingens Side,
og om Høvdingen synger jeg her.

Jeg har fulgt ham fra Ungdommens Dage,
jeg var hos ham i Op og i Ned,
jeg var hos ham i Frem og Tilbage,
hvor i Verden han sejled og red.
Hvor flød Vinen og Blodet i Lejren,
mens vi stormede Stad efter Stad!
Han var Fader til Døden og Sejren,
jeg til Dødens og Sejerens Kvad.

Jeg var med, da han stod der ved Masten,
mens de entred med Økser og Spær.
Jeg var med midt i Spydenes Kasten,
naar han førte sin bragende Hær.
Jeg var med, da han dødelig saaret
led sit store og sidste Forlis —
da han faldt, og en anden blev kaaret,
og jeg sang til den Kaaredes Pris.

Hvem han *var* — hvad han hed og de Sager —
har bestandig bekymret mig lidt.
Om vor Høvding er ful eller fager,
gælder evigt om Høvdingen ét:
Det er ham, der gaar foran for alle,
og vi har kun at følge hans Bud,
at staa op, naar vi hører ham kalde,
fordi han dog er nærmest ved Gud.

At Guds Skabninger alle er lige,
at vi inderst er krøblingesmaa,
at vi inderst er kongeligt rige,
er saa sandt, som at Himlen er blaa.
Men en Sandhed, der raaber fra Dybet,
der er gammel som Bjergenes Sten,
er at Ørnen er sat over Krybet,
er at Sværdet skal løftes af En.

Jeg har drømt om at være den Ene,
om at staa ved det knagende Ror,
jeg har drømt om at ride alene,
med en graa Legion i mit Spor.
Men en Skjald er dog skabt til at kvæde,
jeg har glemt, hvad jeg drømte engang,
i mit Sæde ved Høvdingens Sæde
blev jeg hans med mit Sværd og min Sang.

Og hans Fjender blev mine — jeg vidste,
mens jeg mødtes af Aarenes Blæst:
der var ét, som jeg sent skulde miste —
mine Fjender i Øst og i Vest.
Hvor jeg foer, hvirvled Støvet og Skummet
som en Røg af en hemmelig Brand,
mine Fjender var Tiden og Rummet,
og jeg lo, at jeg fødtes til Mand.

Ja, jeg lo, naar jeg mødte de Kække,
som vi slog, naar de ikke slog os.
Men jeg haded de Fejge, de Frække,
der faldt fra, der bød Høvdingen Trods.
Som et Hak og et Skaar i hans Væрге
er hver Nidding, der kryber i Læ,
naar det gælder at gaa over Bjerger
paa de bare og blødende Knæ.

Men min værste, min farligste Fjende
under Himlens og Stjernernes Hvælv
og den Kamp, som var haardest at vinde,
det var Kampen med Høvdingen selv.
Naar han sløvet af fraadsende Glæder,
naar han slappet af Kvinder og Vin
kasted Vrag paa sin Hær og sin Hæder,
da var Magten og Afmagten min.

Som jeg pisked de Frække, de Fejge,
har jeg hudflettet ham med mit Ord.
Da stod jeg ved de krydsende Veje,
da stod jeg ved det knagende Ror.
Jeg var Bavnem, der lyste og lued
gennem Mørket for Store og Smaa,
jeg var Raabet, der lokked og trued,
et Hold ud og Staa fast og Gaa paa!

Har jeg længtes mod blidere Egne?
Var mig inderst al straalende Daad
dog trods alt kun for intet at regne
mod det rislende Nattehavs Graad?
Der er Tanker, jeg ikke vil tænke,
der er Ord, jeg har hadet som Pest,
for mit Liv var en Lyst og en Lænke
og en ensom og haardhændet Fest.

For mit Liv var i Mændenes Lejre,
og jeg lo, og jeg løfted min Røst
gennem Suset af Sorger og Sejre
mod det skarpe og skinnende Øst.
Der er Bragen og brovtende Bulder,
som i Hjertet bekymred mig lidt,
men for Skjalden, mens Bølgerne ruller,
gælder evigt om Høvdingen ét.

Har han Fejl, baade store og mange,
har de fleste vel større og fler.
Jeg har slynget en Kæde af Sange
om hans Malm, der er blandet med Ler.
Skønt jeg ved, skønt jeg bittert maa sande,
at der ikke er én, som er stor,
har jeg prist ham med opløftet Pande,
har jeg kaldt ham den første paa Jord.

Det er ham, som gaar foran for alle,
og vi har kun at følge hans Bud,
og vi har kun at storme og falde,
fordi han dog er nærmest ved Gud.
Der, hvor Mændene myldrende stride,
gennem Flammer og brølende Sør
i min Kappe ved Høvdingens Side
er jeg Sværd, er jeg Sang, til jeg dør!

VINEN

HAMLET — nervøst forfinet —
har sagt et bittert Ord
om denne plumpe Svir
i vort altfor plumpe Nord.
Nu drikker ingen mere,
som fjerde Christian drak,
da brav Mands bedste Pryd var
en Næse, rød som Lak.

Nu drukner ingen mere
fra Solopgang til Aften,
tre Gange daglig drukken,
sit Vid i Druesaften —
nu kan man sidde bænket,
hvor Godtfolk fører Ordet,
og skaale — uforstyrret
af Snorken under Bordet.

Vi tømmer kun det Bæger,
som vi har Lyst at tømme
Nu kan en Grubler gruble,
nu kan en Drømmer drømme —
forkynde, ufornermet
af dumt og dyrisk Grin,
at mer end alt beruser
Lufthavets kolde Vin.

Hvis vi var altid ene —
hvem rørte da et Glas?
Da sad jeg og drak Nektar
midt i min Sjæls Palads!
Ak, *Menneske* — jeg tilstaar,
at naar jeg elsker Vin
og Alkohol og Fusel,
er Skylden evigt din!

Det er saa svært at blande
sit Sind med andres Sind,
at aabne sig, at finde
det Ord, der lukker ind —
det er saa skønt at mødes
med dem, der staar os nær,
med jer, der blev os Brødre,
imens vi vandrer her.

Mænd har de samme Veje,
vi strider samme Strid —
saa vil vi sammen fejre
vor Skæbne, grum og blid.
Saa vil vi drømme sammen
i gyldent sløret Rus —
saa vil vi, Brødre, rase
i Ungdoms Sus og Dus!

„Med Maade“ er med Maade
en straalende Sentens.
Den Nippedrikker-Visdom
er ikke altid Mænds.
Der er en salig Daarskab,
som stadig staar ved Magt —
den kongelige Kæfert
i al sin Glans og Pragt!

Hvem byder Vand for Vin
i vort gamle, drøje Nord?
Endnu kan vi forsamles
om Festens brede Bord.
Een drikker sig til Sundhed
og een til Gravens Rand,
og hvis Du er en Pøbel,
saa kom og byd os Vand!

Jeg har set Mænd forfalde,
set Mænd, der gav fortabt,
fordi de ikke skabtes,
som Per og Poul er skabt —
fordi de var for svage
og Verden altfor kold
og intet en Guds Gave
undtagen Alkohol.

Men hine, som var altid,
skal altid være til.
Sat udenfor det store,
larmfyldte Livets Spil,
i Skyggen og hos Glemslen,
hvor Vrag kun møder Vrag,
skal Kvindefødte drikke
som før til Dommedag.

Den Syge og den Sunde
har evigt samme Bøn:
lad Vinstok staa ved Vinstok
hvert Foraar foraarsgrøn —
Ulykkens Børn og Lykkens
skal hilse Dionys,
til alt det vorder Mørke,
som nu er Væld af Lys . . .

DEN SIMPLE SORTE SKRAA

FORAGTET af den hvide,
den sarte Cigaret,
set skævt til af Cigaren
ved Kaffen og Likøren
er den simple sorte Skraa,
som vi stille tygger paa,
den, der har kvæget flest dog —
fra Kongen til Chaufføren.

Velsignet være Piben —
med sin kære kvalme Stank
er den Dagens Start og Indgang,
er den Aftnen, hvor vi drømmer.
Hvor er Røgen blid og blaa . . .
Men den sorte simple Skraa
er dog den, som vi har kærest,
som vi mest og længst berømmer.

Vi gemmer den bag Læben
som en lønlig Amulet.
Den er bedsk og sød og saftig
som et Blad fra Edens Grøde.
Den er hos os, hvor vi gaar.
Den er hos os Høst og Vaar —
naar det støver, naar det regner,
i vor Kedsomhed og Øde.

I de meget fine Sale,
ved en altfor fin Koncert,
har vi, mens vi høvisk lytted
til Musik og sfærisk Tale,
haft vor egen stille Fest —:
i en Æske i vor Vest
var der Trøst for alle Rædsler
af Salonens Nattergale.

Ak, thi ikke blot Matrosen,
ved sit Rat og sit Kompas,
har det Greb mod Vestelommen,
denne indre, dunkle Kalden.
Selv den høje Admiral,
hver en Mand i Grøft og Sal,
der har faret, der er Fange,
er en redningsløst forfalden.

Denne Saft, der sagte siver,
denne svage, vage Rus . . .
Det er Giften, der husvaler,
det er Livets Rod, vi tygger.
Da er ej den trætte træet,
da er den, der sulter, mæt —
vi er der, hvor Kilden risler
og hvor Palmetræet skygger.

I Kaserne — i Fængslet,
langt fra Mennesker og Gud,
paa de trøstesløse Veje
over Ødemarkens Stene
er en Skraa i Lommens Skjul
Fastelavn, Sankt Hans og Jul —
har vi *den*, er ingen af os
i sin Ensomhed alene.

Den er Broderskabets Mærke
mellem Verdens blonde Mænd,
selv blandt sløje Kammerater
skal en Skraa dog aldrig mangle.
Vore Glæder er kun faa —
og et Mandfolk har sin Skraa
som en Lænkehund sit Kødben,
som et Vuggebarn sin Rangle.

Hvis det hænder, en Polarnat,
at vi segner paa en Bræ,
mens de store Stjerner funkler
i en isafsvalet Tomhed —
hvis vi ikke mer kan gaa,
men endnu har en Bid Skraa,
er der endnu, mens vi segner,
i vort Hjerte Fryd og Fromhed.

Denne Saft, der sagte siver,
denne svage, vage Rus . . .
Det er Giften, der husvaler,
det er Livets Rod, vi tygger . . .
Vi skal leve og forgaa —
det er godt at tænke paa,
at en Hjælper i det Værste
er den simple sorte Skraa.

DEN MØRKE PIGE

JEG er kun en Mand, der sejler,
og mit Liv er snart fortalt.
Jeg har kendt fem Hundred Kvinder.
Jeg har set et Glimt af alt.
Som en Landgangsmand, der gæster
nye Byer, nye Fester,
har jeg glødet for de Skønne:
alle dem, jeg glemte straks —
og en anden, egen, Slags.

Jeg er kun en Mand, som farer
mellem Pol og Palmekyst,
Hav og Skib ved jeg Besked om,
jeg har smagt al jordisk Lyst,

jeg har givet, jeg har taget,
jeg har valgt, men ikke vraget
mellem alle Strandens Døttre:
dem, hvis Hud var Mælk og Blod —
dem, hvis Haar er sort som Sod.

Mens mit Hjerte har lagt bag sig
mangen solrød Horisont,
har det aldrig rummet Elskov
til en Pige, der var blond.
For de blonde er saa kære,
og de smekre og de svære
er i lige høj Grad skabte
til Stationer paa min Vej —
men til Elskov — — nej, nej, nej!

Een har Trofasthed for tyve,
een et *for* barmhjertigt Skød,
ingen har det Blik, hvis Lynglimt
lyser for en Sjæl i Nød.
Gebet har de blondes Pragt mig,
men et indre Nag har sagt mig:
det er kun den mørke Pige,
som er *baade* tro og hed.
Mørk er Kunst og Kærlighed.

Det er kun den mørke Pige
— snart i Syd og snart i Nord —
der har elsket mig enfoldigt,
med en Æmhed uden Ord,
det er kun den mørke Pige,
som er Dronning i mit Rige,
som har vugget mine Drømme
— snart i Vest og snart i Øst —
mellem Pol og Palmekyst.

Det kan være, at jeg mødte
denne Pige første Gang
i en sodet keltisk Landsby
hundred Mil fra Dannevang,
i de søde, vilde Dage
tusind lange Aar tilbage,
da hun, brændt af Slettens Sommer,
dansed laset, sød og vild
om den røde Aftenild.

Mærk som mig og som min Moder,
jeg og hun i Pagt og Slægt,
er vi givet — hun i min og
jeg i hendes Varetægt.

Paa de grønne Foraarsletter,
i de sorte Tropenætter
har jeg hvisket, at hun var mig
mere end mit eget Liv.
Hun har hvisket: Bliv her — bliv!

Dette Syn har holdt mig vaagen,
vækket mig har denne Drøm
om en Kvinde, der staar bøjet
over Lejet --- stum og øm.
Det er Anna — det er Ella —
det er sorte Arabella —
skønt hun altid er den samme,
har hun aldrig samme Navn,
hun, hvis Blik er Sorg og Savn.

Jeg har svigtet og forladt jer,
alle I, som var mit Liv,
jeg har flænget i mit Hjerte
med en skarp og sylspids Kniv.
Østen, Vesten, Syden, Norden —
aldrig slog jeg Rod paa Jorden.
Naar vi mødtes sidste Aften,
og naar Graaden pibled frem,
har jeg hvisket: Glem mig — glem!

Jeg er rede til at døje
Helvedes forrykte Kval,
her paa Jord har allerede
Smerten næsten gjort mig gal.
Men jeg tror — jeg tror og venter,
at paa store havblaa Skrænter
skal jeg éngang møde Hende,
som er sidste Havn og Rhed —
som er En i Evighed.

DRØMMEN

I VINTERSKOVEN

SE Vinterens Stammer og Stier —
Se Solskin og blændende Sne
imellem de store Bøge,
i Granernes Tempelallé.

Hvor er denne Dag dog en Gave . . .
De kommer med Kælke og Ski.

— — —

Det er, som om de, vi har elsket,
usynlige gaar os forbi.

SOMMERENS BYER

U^NDER et Blaa uden Skyer
laa de der — Sommerens Byer.
Men, hvor var Kirkerne fulde
af uforgængelig Kulde!

Ude de duftende Linde,
Evighedsrummet herinde . . .
O, se i Marmor den søde —
hun, som længst visned og døde.

Gaar nu en lyshaaret Pige
slank gennem Sommerens Rige,
uden Bekymring og Minde —
det er, udødelig, *hende*.

Alt det, som er og som kommer:
Byernes Solskin og Sommer,
Mennesker, Marker og Havluft —
alt er i Kirkernes Gravløft.

Sælsomt, mens Gaderne finkle,
brænder en Ild i det Dunkle.
Mod den usynlige Trone
hører jeg Orgelet tone . . .

UNDER HØSTHIMLEN

S OLEN har skinnet.
S Og Regnen faldt.
Nu er det Høst —
og vort er alt.

Vort er det Korn,
som frodigt skød.
Vort er det sorte
det signede Brød.

Straalende Sol,
der begraves i Vest —
nu gaar vi ind
til Vinterens Fest!

Stjerner, som højt
over Negene staar —
nu gaar vi frem
gennem Vinter til Vaar!

Hvad er som Neget
i Stjernesvær —
Himmel og Jord
er os sælsomt nær.

Neget er sat os
som Mærke og Tegn,
at vi er Børn
af Sol og Regn.

At det skal vorde os
Glans og Glød —
det, som er rundet
af Muldens Skød.

At vi skal frem
gennem Tidernes Blaa
Eviighed, Eviighed
syngende saa . . .

VED ARNENS ILD

I Skumringsmørket,
ved Arnens Ild,
en stille Stemme,
en modermild.
Og Barnet lytter
og skælver sødt —:
hvor Mørket, Mørket
er sælsomt rødt!

Og Lampen tændes.
Og Ovnen staar
i Vinterstuen
og er dens Vaar.
De skønne Flammer,
det Lueskær . . .
Den Gamle flytter
sig ganske nær.

... Men der var Nætter,
hvor alle sov —
kun Suset gik
i den sorte Skov,
kun Skorstensvinden
sang veg og vild —
da sad jeg ene
med Blæst og Ild.

Og Ilden, Ilden,
der ulmed rødt,
dens Varme tog
mig om Hjertet blødt —
en Moderstemme,
en stille, sød,
en dyb og øm,
gennem Natten lød.

Dør sad jeg ene
med Ild og Blæst,
med Ødets Vaande
og Drømmens Fest.
De sidste Gløder,
i Nattens Ly ...
Dør sad jeg ludet
mod Livets Gry.

VINTERSKUMRING

DE skumrende Stuer og Stalde
i Vinterens svindende Dag . . .
Hvor sød er nu Hvilen og Varmen
under det sneskjulte Tag!
Her staar det nu, Kvæget, og gumler.
Her samles nu Frænde med Frænde.
— Men ude bag Laden er Ødets Favn,
er Mørket og Verdens Ende.

Dèrude, dèrude, hvor Solen
gik gylden og glødende ned —
dèr er nu den blaanende Snemarks
kolde Uendelighed.
Hvor er her nu isnende ensomt —
hvor staar over Jorden og skinner
den vældige Himmel, før Dag og Lys
og alt, som er Lysets, forsvinder.

Staa stille og se disse Marker —
og se dette Fjernhedens Skær . . .
O, det er den evige Kuldes
Rige, som hilser dig her!
Mærk, gysende, Natten, der lodden
gaar frem mellem Træernes Stammer —
o, mærk — før du flygter til Hus og Hjem —
dit Hjerte som Is og som Flamme!

Mod Rummet de sovende Længer
har ludende Ryggene vendt.
Dèrinde i Stuen, dèrinde —
dèr er nu Lamperne tændt.
Lyksaligt og lykkeligt er der,
hvor Mennesker bo med hverandre.
— Men over os, om os, i Mulmets Mulm,
uendeligt Verdener vandre.

En Gru og en Dejlighed findes,
hvorom kun vort Inderste ved . . .
O Tasmørkerige, hvor Solen
guldrød i Sneen gik ned!
Et Skær fra de skinnende Himle
tyst, tyst over Jorderig falder.
Forfærdelig hilser os Æthrens Pragt,
den svimlende Evighed kalder . . .

I FÆDRENES BY

HVOR er det henne nu — Huset,
Hjemmet med Bænken og Kruset?
Farfar og Oldefar — alle!
Nu kan jeg kalde og kalde.

Glemte er selv jeres Navne,
I, som mit Hjerte gad favne.
I, som jeg saa ingensinde,
ingensteds er I at finde.

Vejen med Stammerne, Støvet —
her er kun Leret og Løvet.
Her, hvor I leved og døde —
o, hvilken Tomhedens Grøde!

Hvor er det henne nu — Huset,
Hjemmet i Somren og Suset?
Sommerens susende Øde
strømmer mit Hjerte i Møde . . .

IKKE HOS GUD —

IKKE hos Gud skal vi finde
dem, som blev Mørke og Minde,
nej, men hos Gud kan vi glemme:
Skikkelse, Øjne og Stemme.

Naar i vort Hjerte gaar Suset
tomt som en Blæst gennem Huset,
da er det Afsindet stiger,
Gud, og vi ser dine Riger.

Da er kun visnede Dynger
alt det, som Sindet besynger,
da er os uskabt det skabte
og vi er evigt fortabte . . .

KUN VED DIT BRYST —

I

KUN ved dit Bryst er jeg hjemme,
blot naar jeg hører din Stemme,
er det som Solskin og Stære
vækker mig op til at være.

Men, hvis din Stemme forstummer —
kan jeg da kvæle min Kummer,
kan da en blodhed Erindring
skænke berusende Lindring?

Eller er intet tilbage,
og skal jeg Nætter og Dage,
skal jeg i Søvn og vaagen
høre kun Stilhedens Kogen?

II

Eengang, i Ungdommens Øde,
inden vort brusende Møde,
tænkte jeg: „Før jeg kan slettes,
maa jeg først varmes og mættes.“

Den, der har levet, tør høre
Suset af Høst i sit Øre,
Døden og det, som er værre —
over det alt er han Herre.

Da kan han gro uden Rødder,
da kan han gaa uden Fødder,
naar han kan uden at briste
taale at eje og miste . . .

III

Føler min Haand nu din Hofte —
vid, den skal føle den ofte,
huske den atter og atter — —
Du er Guds Barn og Guds Datter.

Lys af de himmelske Sole
udstråler gennem din Kjole,
Havene hilser mig nøgne
i dine evige Øjne.

Hvad der end sker og end kommer,
Duften af Jorderigs Sommer
gav Du mit Hjerte at gemme.
Dér, i den Duft, er jeg hjemme.

DET BLAA HUS

BLAAT i det hvide
og Ruderne blaa
ligger det der — skønnere,
end nogen kan forstaa —
Huset fra Empiren,
som jeg hundred Gange saa.

Soldag og Blæstdag
og Rummet atter Rum —
forjagne Skyer flygter
og deler sig som Skum —
mens Huset staar og spejler
det store Foraarsrum.

Jeg sletter af mit Hjerte,
hvad jeg ved af ondt og godt
om Huset fra Empiren,
der idag er himmelblaat
og Drømmenes og Længslens
forføreriske Slot.

Alt, hvad der er dristigt
og over al Forstand —
en Elskovssang om Kvinde,
et Heltedigt om Mand
er i de høje Ruder,
der stirrer over Land.

Soldag og Blæstdag
med Sus af nøgne Trær.
Jeg sletter af mit Hjerte,
hvad der ikke har det Skær
af alle Tidens Ungdom
som de havblaa Ruder dér . . .

DRØMMEN

HVAD jeg aldrig kan forklare,
hvad jeg nu har glemt omtrent —:
jeg har besøgt en Klode bag om Rum og Firmament.
Dér, hvor søjleret er krum,
dér, hvor talende er stum —
dér, hvor Sjælen er et langt henhvirvlet Skum.

I et Mørke, som var Lys,
har jeg éngang været *to* —
én, der græd, og én, der lo —
under Taagernes Bro
kom en Skikkelse imod mig —
og jeg *var* os begge *to*.

Hvad jeg ikke kan forklare,
hvad jeg aldrig helt har glemt —:
som en Luth med Klokkeklemt
har jeg éngang været stemt . . .

Den Klode, hvor jeg bor mellem Formiddag og Nat,
er besynderlig nok — og jeg tænker tit, besat
af alle Tings Forvirring, at naar jeg dør éngang —
er der saa andet under Blaaet,
jeg vil syn's, jeg har forstaaet,
end at Solsorten sang? . . .

Jeg har besøgt en Klode i et andet Univers.
Paa en Eng steg jeg i Land fra et rosenfarvet Mers.
Jeg har boet i Land Feber i et Hus, som var et Vers.

— Dér, hvor Himmerig og Hel
er et aldrig standset Væld,
dér, hvor to og to er fem,
staar en Solopgang paa Klem
til den *Drøm*, som er — maaské — mit rette Hjem . . .

BAGVED DE MØRKE BJERGE

BAGVED de mørke Bjerge
rødmed den hvide Sky,
mens jeg gik træt og fremmed
om i en fremmed By,
midt i den regngraas Aften
hilses min Sjæl af Gry.

Skønt det er ikke østpaa,
at jeg har Hjemmets Kyst,
kommer Du dog imod mig,
rig paa al fager Lyst,
dèr, hvor de store Søer
kæder sig fjernt mod Øst.

Dèr, paa en gylden Slette,
midt i et Sommerblaa,
ser jeg Dig ung og svanger
langsomt imod mig gaa,
ser jeg vor Ungdoms Ungdom
straale -- dèr østerpaa . . .

Det, som vi er, det er vi
dybt i det Solskin dèr,
Livet, vort Kongedømme,
kalder til Herrefærd,
Østen for Aar og Øde
blomstrer dets Rosenskær.

DEN STORE VAAR

DET skete en Aften, da Sol gik ned,
det, som *skulde* ske —:
en Solsort sad i et Træ og sang
over Is og Sne.

Det skete en Aften, da Sol gik ned
over Sne og Is —:
tre susende Vildænder fløj som paa Vej
imod Paradis . . .

Da vidste jeg — *nu* var det Vaar paany,
var det Vaar trods alt!
Det varsledes højt i det blege Blaa,
at en Dødstid faldt.

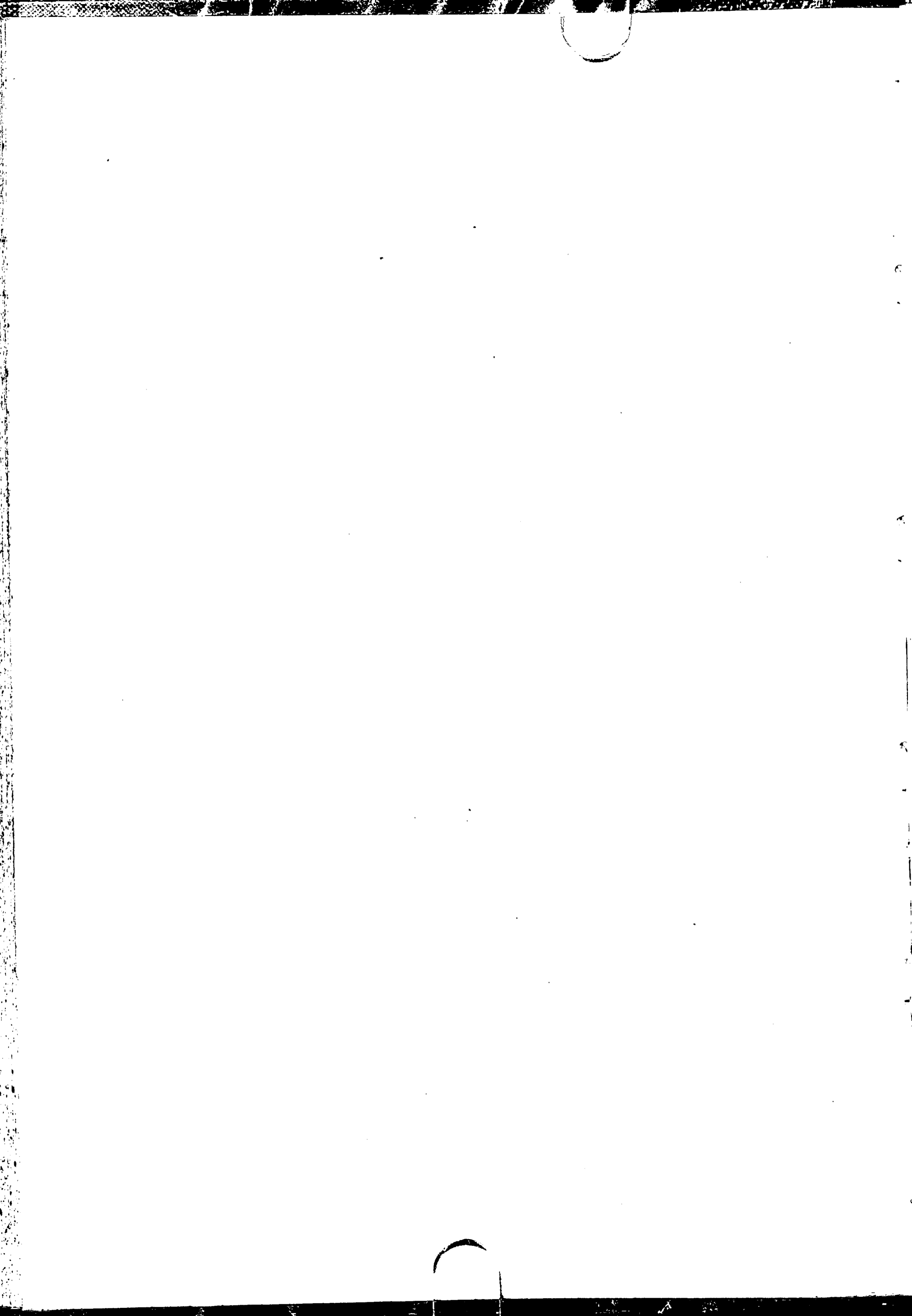
Det skete den Aften, da Mørket kom,
at jeg glad gik ind
og havde igen et befriet Mod
og et Foraarsind.

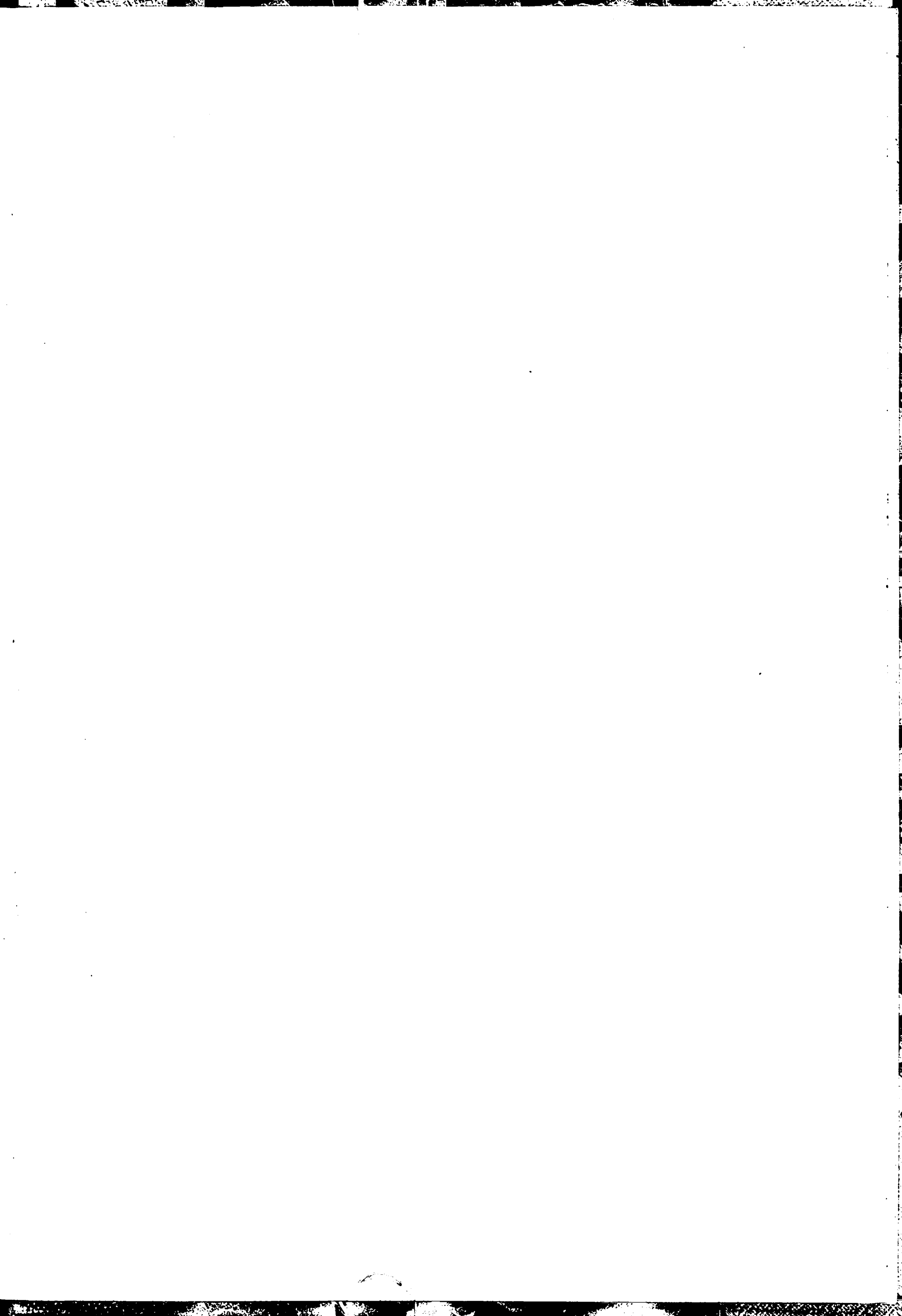
Der sad jeg i Stolen, ved Vintrens Ovn,
og Natten kom.
Men for mit Øje, hvorhen jeg saa,
var alt skabt om.

Forgiftet var Verden, forgiftet jeg.
— Det var igaar.
Nu var der kun i mit Hjerte ét —
kun en Drøm om Vaar.

Al Trængsel og Tyngsel af Dødstids Nød . . .
Det skal *éngang* ske,
hvad en Solsort sad i et Træ og sang
over Is og Sne.

Jeg har lært det den Aften, da Sol gik ned
over Sne og Is —:
vi er evigt med Lykken i Pagt og paa Vej
imod Paradis . . .

KØBENHAVN - GRÆBES BOGTRYKKERI

